

nen. Som Følge deraf vil jo det, som det ærede Udvalg giver Udfigt til, at Præsten kunde vælges, ikke skee. Han vil staae i Sogneforstanderskabet som en Brok; og det er det, hvorom jeg allerede sidste Gang tillof mig at bemærke; at det er meget ubehageligt, naar man før har været en Hæelhed, saa i Fremtiden, at skulle være en Brok. Men dersom man nu siger: det er dog ganske besynderligt, at nu, da vi dog ville indrømme nogen Lettelse, vil Præsten ikke tage imod den, saa vil jeg sige hertil; at denne Lettelse er saa ubetydelig, at den langt opveies af det Ubehagelige i den skæve Stilling, som Præsten kommer til at indtage i en Forsamling, hvor han i Reglen maa blive indtil det Sidste og dog søler sig tilovers under Sager, der ikke vedkomme ham. Naar f. Ex. Veisagen kommer for, saa vil han jo ikke have nogen Stemme i denne. Han vil saa føle sig trykket og generet ved den Stilling, han indtager, netop fordi han som Veisigtig og Veisarende har Interesse for Sagen og dog ikke maa tale eller tage Deel i Forhandlingerne; han kan hverken tale eller stemme med. Naar man har sagt, at det var en Lettelse, saa stiller denne Lettelse sig saaledes for mig, som om en Mand i Roeskilde gjerne vilde blive ved sine Forretninger, men man forlanger af ham, at han skal gaae til Kjøbenhavn. Dette er ham for besværligt;

men han finder sig deri, da det er Noget, han skal gjøre. Naar man saa siger: det er dog tungt, at Du skal gaae hele Veien; Du skal slippe med at gaae til Frederiksberg, — saa siger Vedkommende: naar jeg alligevel skal gaae, saa kan jeg gjerne gaae det Stykke med til Kjøbenhavn; det er ikke videre besværligt, og jeg kan dog have Fornøielse deraf. Jeg mener, at Præsten kan dog ogsaa have en Tilfredsstillelse af, at han i Forhandlinger, der vedkomme ham som den, der skatter og yder til Communen, kan have Sæde og Stemme med de Andre. Jeg troer, at denne Behagelighed igjen opveier den saare ubetydelige Lettelse, som kunde ydes ved den her tagne Bestemmelse. Der vil heller ikke være Noget til Hinder med Hensyn til Redactionen af § 2, hvor der staaer, at Præsten fraregnet, skal der være et ulige Antal Medlemmer; thi, naar Præsten er der ex officio eller som født Medlem, saa vil det aldeles ikke være til Hinder med Hensyn til Stemmegivningen; thi man veed, at hvor Stemmerne ere lige, der vil Formandens Stemme være afgjørende. Jeg tillader mig derfor at anbefale Minoritetens Forslag, fordi jeg erkjender, at den Lettelse, som jeg gjerne vilde tage til Indtægt, virkelig bliver opveiet af det Trykkende og Ubehagelige i den skæve Stilling, hvori Præsten derved bliver sat.